

Anders Winds translokationstale

Taler

Anders Wind
Rektor på Allerød
Gymnasium.

Dato

25. juni 2021

Sted

Allerød Gymnasium

Kære studenter årgang 2021 – hjerteligt tillykke med jeres eksamen. Jeg tror godt, jeg kan tillade mig at tale på alles vegne, når jeg siger, at alle vi, der er samlet her i dag, er enormt stolte af jer.

Prøv at tænke på, hvor mange timers undervisning I har været til for at sidde her i dag

Prøv at tænke på, hvor mange opgaver I har skrevet for at sidde her i dag

Prøv at tænke på, hvor mange eksamener I har taget for at sidde her i dag

Okay, eksamenerne blev der så lidt færre af end forventet, men I har været igennem et forløb ulig nogen anden årgang i skolens historie, hvor I i flere perioder har måtte give afkald på den fysiske undervisning og det samvær, som er så vigtig en del af et ungdomsliv, et skoleliv og menneskelig interaktion og omgang i det hele taget. Det har været frustrerende og sejt, men I er også seje, og I fortjener vores respekt og vores anerkendelse.

Den danske filosof og teolog K.E. Løgstrup skrev i 1956 at

"Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd". Deri ligger der, at vi er forbundet, at vi er viklet ind i hinanden og at vi er hinandens skæbne.

Prøv lige at forestille jer det: at vi holder hinanden i vores hænder – afsprittede naturligvis!

I den situation har vi to muligheder. Vi kan vælge at slippe og lade hinanden falde, eller vi kan bære hinanden og hjælpe hinanden godt videre.

Den magt skal vi helst forvalte til at gøre det gode, det sande og det rigtige. Denne etiske fordring har I i den grad levet op til i de sidste knap halvandet år, hvor I har givet afkald på rigtig meget af det som normalt kendetegner et ungdomsliv – samvær, fester, oplevelser, rejser, festivaler og fællesskaber. Faktum er, at de fleste af jer nok kun ville have haft mildere sygdomsforløb, skulle I være blevet ramt, så det, I har givet afkald på, har I i højere grad gjort for at forhindre de ældre generationer i at blive svært syge og måske dø – I har holdt hænderne under dem, som havde brug for det, I har gjort jeres til at gøre det gode. Det synes jeg er kæmpe stort, fordi I faktisk har måttet ofre rigtig meget for at kunne gøre det – Tusind tak!

Jeg er dog ikke kun fuld af beundring over, at I har gjort det gode og været generøse. Jeg er også fuld af beundring over den måde, I har gjort det på. Gennem jeres handlinger har I udvist en forståelse for fællesskabet og helheden som er beundringsværdig. Allerød Gymnasium er en skole der normalt bryster sig af et rigt og stærkt fællesskab, men det nære fællesskab, der normalt kendetegner skolen, har vi ikke rigtigt kunnet udfolde på vanlig vis i det sidste halvandet år. Men i den måde I har tacklet de omstændigheder, som har ramt ikke bare jer, men os alle sammen, har I udfoldet og været en del af et andet og større fællesskab. Et fællesskab, der ikke blot rummer os her på Allerød Gymnasium, men også resten af samfundet og resten af verden. I har med andre ord formået at løfte jer op over det nære og det umiddelbare og været en del af noget der er større. Det her med at kunne se sig selv i forhold til sin omverden og forstå, at man er en del af noget større, og på den baggrund træffe kvalificerede valg er for mig kernen i dannelse, som jo er gymnasiets fornemmeste opgave. Det har I vist, at I kan. Gennem jeres beslutninger og handlinger har I udvist den form for dannelse og indsigt, som man ikke sådan bare lige opnår – og det er nok heller ikke en proces, der nogensinde slutter. Men jeg vil vove at påstå, at I er kommet langt længere i denne proces end årgangene før jer, og det håber jeg, at I tager med jer videre ud i livet.

Det er også en af grundene til, at jeg synes, at den diskussion der har været om jeres årgang og et såkaldt læringstab har været helt og aldeles forfejlet. I har erfaret, oplevet og lært så mange ting, som årgangene før jer ikke har været i nærheden af:

I har lært, hvad det vil sige at strukturere sin hverdag og arbejde selvstændigt, fordi I i perioder har skullet sidde derhjemme uden den ramme, som skolehverdagen giver. Det bliver guld værd, at kunne det på en videregående uddannelse – den selvdisciplin håber jeg, I tager med jer videre.

I har lært vigtigheden af at være en aktiv deltager for at få tingene til at fungere, efter timevis af undervisning på Teams – den lyst til at deltage håber jeg, at I tager med videre.

I har lært at håndtere alverdens it-udfordringer og opnået en fortrolighed med it-teknologier, som ville have taget os andre år at opdyrke, på meget kort tid – den teknologiforståelse håber jeg, at I tager med jer videre.

I har lært at finde på innovative løsninger på at danne arbejdsfællesskaber og sociale fællesskaber, fordi det fysiske møde med andre var udelukket – den innovationslyst håber jeg, at I tager med videre.

Så det jeg ser, når jeg kigger ud på jer – udover et par enkelte tømrermænd – er ikke et forsømt forår, men en gruppe unge stærke mennesker, som i den grad er klar til resten af livet, men også en gruppe, som er klar til at leve livet, for det skal vi selvfølgelig tilbage til nu – for vi trænger til lykke og lyse nætter.

Det har ikke været nemt at gøre det rigtige, og mange af de erfaringer I har gjort jer, og de indsigter I har opnået, har været dyrt købte. For rigtig mange af os har det været svært at acceptere, at vi har været ramt af omstændigheder uden for vores egen umiddelbare kontrol. I Danmark er vi vant til at kunne klage, hvis vi synes, noget er forkert, og at de skyldige kan drages til ansvar. Selv om en nu tidligere Amerikansk præsident nok ville være uenig med mig, så har vi ikke kunnet placere skyld i den nuværende situation, og vi har ikke haft nogen mulighed for at klage. Vi har måttet acceptere, at vi har været ramt af omstændigheder og tilfældigheder. Derfor er i dag også en kærkommen lejlighed til at minde hinanden om, at livet ikke altid kan planlægges og styres – livet er ikke perfekt – udover på Instagram naturligvis.

Derfor bekymrer det mig også, at jeg i vores elevtrivselsundersøgelse kan se, at alt for mange af jer føler jer pressede i forhold til at skulle præstere og få høje karakterer, og at I angiver, at presset i høj grad kommer fra jer selv. Jeg er nu overbevist om, at der også er nogle strukturer i uddannelsesverden, der bidrager til presset, samt at både vi som skole og jeres forældre også godt kan gøre mere for at mindske det pres i føler.

Men uanset hvad, så er det vigtigt at få sagt, at ingen er perfekt – ingen kan alting, altid, alene. I skal selvfølgelig gøre jer umage og gøre jeres bedste, når I nu går videre ud i livet. I skal drømme, sætte jer mål og begå store bedrifter, men man kan ikke stræbe efter det perfekte i alt, hvad man foretager sig – det er at sætte barren for højt. Livet kan ikke altid styres, og I vil løbe ind i blindgyder og omveje masser af gange i jeres liv – og gudskelov for det, for det er nemlig det, der giver karakter, og det er vigtigere end karakterer.

Mit håb for jer er derfor, at I vil gå til livet på samme dannede måde, som I har gjort i det seneste stykke tid. Med visheden om, at I holder hinandens liv i jeres hænder og intentionen om at gøre det gode, forståelsen for at I er en del af noget større og accepten af, at livet nogle gange rammes af omstændigheder og ikke er perfekt – men pokkers skønt alligevel. Fx. som i dag hvor I dimitterer.

Kære studenter årgang 2021 – jeg dimitterer jer hermed – rigtig hjerteligt tillykke!

Kilde

Tilsendt fra taleren.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Translokations-/dimissionstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anders-winds-translokationstale-2021>